לחד אומר גבוה שתי מרדעות · גבי עדות החדש תניא שהיו בוחקין לותם כמה היתה גבוה מן הקרקע למרלה עיניו באומד בסיפולו של רקיע: מרדעה · מלמד הבקר · מלאי לאו · מלטרפין לעדות ממון כל לאחד מהן כשר להעיד עם עד לאחר בעדות ממון ולא"פ שידעו שאחד פסול וקשיא לרב חסדא: אמר רבא · הכי קאמר לאחד מאלו מלטרף עם עד לאחר אם יאמר כמותו בעדות זה והיינו עדות לאחרת שנעשית כתו זו המלטרפת עדות לאחרת לעלמה בחדש זה לאוגלאי מילתא דקושטא לאסיל שהרי שהרי מסייעו והוי ליה תרי ותרי: אימתי בזמן שהפירות כו' · אימתי לריך בעל הבית לשבע בזמן שהפירות לבורין כו': דפירי עבדי דמרקבו · וממהר חטוי להשליכם לתוך כליו של לוקח קודם קבלת הדיר שלא יחזור: לא שנו · דבשבועה מיהא שקלי יתומין מן היתומין שלא שמת מלוה כו': נתחייב מלוה שבועה · שלא התקבל לוסי שהנפרע מן היתומין אפי' בשעה לריך שבועה ואין אדם מוציא מן היתומין שהוא מחייב עליו שבועה לבניו לפי שאין הבנים יכולים לישבע שבועה זו שנתחייב אביהם: מה עיכב · להפקיע ממונם(ג) אם אין יכולין לישבע אותה שבועה ממש שיבעו שבועה יורשין כגון "שבועה שלא פקדו אבא" וטעלין: עמד בדין · שהוליא שטר זה על יתמי לוה ואמרו לו ב"ל השבע וטול: אם איתא לדרב ושמואל · דאין אדם מוריש שבועה לבניו, איתיה בין עמד בדין בין שלא עמד בדין: יתגוקו · גבי שניסם חטוין דדמיא להא שאין לאחד מהן יכול לישבע אלמא ליתא להא דרב ושמואל: אלמא דר"מ אוקמינא לעולא דאמר אחזה שבועה למקומה, ורב נחמן עבד לר' יוסי: מתה · אלמנה שלא גבתה כתובתה: יורשיה מוזיריו · ותובעין וגובין כתובתה: עד עשריס וחמש שנים · מסמת בעלה ולסעבדו כ"ה שנים ולא תבעוה הפסידוה הכי תנן בכתובות בהנושא (דף קד:) כל זמן שהיא בבית אביה שלא נטלה מזונות מן היתומין גובה כתובתה עד כ"ה שנים ואם לא תבעה מחלתה, קתני מיתה יורשין נוזין בתובתה ועל בעל יתרכין בשבועה יורשין יגבוה מן היתומין לע"ב דמיתי לוה בתיי מלוה שלוה מת בחייהן ונתחייב בשבועה ליורשין לגמרא יורשיה שבועה: ת"ש אכל יורשיו משביעין אותה ואם לא · יורשיה אכל יורשיו משביעין אותה ואם לא · דמתניתין בהכתב בכתובות (דף פו:) כתב לה גדר ושבועה אין לו עליך ועל יורשיך הוא אינו יכול להשביעה לא אותה ולא יורשיה אבל יורשיו אם מת הוא ובאה לתובעם כתובתה משביעין אותה ואת יורשיה אם מתה והן באין לגבות כתובתה ומדקתני יורשין משביעין אותה תלמוד בדלא נשבעה עסקינן וקתני דנשבעה יורשיה ומוטלין אם אין מוריש שבועה: אותה באלמנה · (ג) דקתני יורשיו משביעין אותה מתוקמא אפי' באלמנה אבל אותה יורשיה דקתני מוקי לה רב ושמואל בגרושה אם גירשה זה נתחייב לה כתובתה בלא שבועה שהרי פטורה היא מן הגדר ומן השבועה ומתה בחייו ואחר כך מת הוא דהוה ליה מת מלוה בחיי לוה שכשמתה היא יש לה ממון נמור עליו בלא שבועה: שהכן

[ומוקמיה לה בדף מז: וכן בסוגיא דהכא]

לפיכך הוריש לבניה יורשיה הבאין ליפרע מיורשיו לריכין לישבע כדתנן (לעיל דף מה:) היתומין מן היתומין לא יפרעו אלא בשבועה: שהכן

בפירות ת) ומבקש לשפטם בבעה"ב על זה שנינו ישבע בעה"ב בעניין שנים אחרונין בשלית שכל אחד מהן נשבע על מה שבידו ומחויב וא"ר יהודה כל פי שהפירות בידו ידו על העליונה: כלומר לעולם הפירות בחזקת החנוני (של) שמסתרך בהן · אבל הפשילן בעה"ב בקופתו לאחריו אומר לחנוני המוציא מחברו עליו הראיה. וכ"ש אם הפשילן החנוני בקופתו: אמר לשולחני תן לי בדינר מעות ונתן לו כו' · בעניין של חנוני · וצריכא דאי אשמעינן קמייתא דקתני נתתי לך הפירות והולכתם לתוך ביתך בהא קא אמרי רבנן ישבע החנוני · דעבידי אינשי דיהבי פירות והדר שקלי מעות משום דמרקבו ובעו לובוינהו · אבל מעות דלא מרקבי אימא מודו ליה לר' יהודה דשולחני לא יהיב מעות עד דשקיל דינר ולעולם בעה"ב נאמן קמ"ל דאפילו בהא אמרי רבנן ישבע השולחני · ואי אשמעינן הא בתרייתא הוה אמינא בהא א"ר יהודה לעולם ישבע בעה"ב · אבל בקמייתא אימא מודה להו לרבנן: מתני' כשם שאמרו הפוגמת כתובתה לא תיפרע אלא בשבועה כו' · ירושלמי א"ר יוחא כולן כעין שבועת התורה ירדו להן וכתובה לא הוחזקה בידה לגבות אלא כמי שנבת מיכן ואילך והוא כתובעה של מאתים זוז פרוע ואום אלא מנה · אינה נפרעת בלא שבועה: וכן היתומים לא יפרעו אלא בשבועה · רב ושמואל דאמרי תרוייהו לא שנו אלא שמת מלוה בחיי לוה אבל מת לוה בחיי מלוה כבר נתחייב מלוה לבני לוה שבועה מעידנא דשכיב לוה ואין אדם מוריש שבועה לבניו וכן הלכתא: שלהוה לקמיה דר' אלעזר אמר שבועה זו מה טיבה אלא יורשין נשבעין שבועת יורשין ונוטלין כו' · פתיב רב הרשעיה פתח יורשיה מוכירין כתובתה עד ב"ה שנה · הנה מת לוה בחיי מלוה הוא · כי מת הבעל בחיי אשתו ונתאלמנה וישבה לה בביתו ג) ואם פתח בתוך כ"ה שנה לאלמנותיה יורשיה מוכירין כתובתה · כלומר נפרעין כתובתה אבל אם היתה בחיים אחרי מות אישה יותר מכ"ה שנה אין לה שיש בכלל כ"ה שנה שתעשה מ"בת הנאה כדי כתובתה כאשר מפורש בכתובות פרק [הנושא] קשיא לרב ושמואל ופרקינן מתניתין דקתני יורשיה מוכירין כתובתה כשנשבעה ומתה וכן פרקינן בשניה ויורשיה קודמין ליורשי המאשנה בשנשבעה ומתה · ת"ש אבל יורשיו משביעין אותה ואת יורשיה ואת הבאין ברשותה · והא הכא כשנשבעה ומתה לא מצית אמרת · דהא משביעין אם יורשיה קתני · ואי בשנשבעה היא שבועה על יורשיה למה · אלא לאו בשלא נשבעה · וקתני שנשבעין היורשין ונפרעין · ופריק רב שמעיה הכי מתניתין לצדדין קתני משביעין אותה באלמנה ומשביעין אותה ואת יורשיה ואת הבאים ברשותה שמתה בחיי הבעל שגירשה ומותיב עליה הא דתני יפה כח הבן מכח האב שהבן

ג) ונראה ד"ה כפיפא מיירי שבנשבע מסתרך בדינר וכ"ל הסמ"ג בעניין פ"ב בשם רבינו המייר בשניהם מדוקים בדינר ונראה דאין ר"ל מדוקים ממש רק דהנעשה מסתרך בדינר ונפתלק בזה תמיהת הש"ך עניין בס"ם לא ודו"ק. ב) כל פי' של רבינו כאן הוא מלינא דר"מ במתני' דכתובות שם וע"ש ועע"ב.

גליון הש"ס גמ' אמר רבא הוא ואחר מלטרפין לעדות אחרת קשה לי רבא לשיטתיה דס"ל בסנהדרין דף כז דרע נשמים כשר להעיד דאינו רע לעדות מ"ב לעדות ממון מלטרפין דהא בעדותן על הלבנה שיש רק רע לשמים ושיין · שם הוליא ואתא לידן · שכת דף פא ע"ב וש"נ:

*אחד אומר גבוה ב' מרדעות ואחד אומר שלש עדותן קיימת, אחד אומר ג' ואחד אומר ה' עדותן בטלה ומצטרפין לעדות אחרת מאי לאו לעדות ממון, אמר רבא הוא ואחר מצטרפין לעדות אחרת של ר"ח דהוי להו תרי וחד ואין דברין של אחד במקום שנים: אמר לחנוני תן לי בדינר פירות כו': תניא א"ר יהודה אימתי בזמן שהפירות צבורין ומונחין ושניהן עוררין עליהן אבל הפשילן בקופתו לאחריו המע"ה: אמר לשולחני תן לי כו': וצריכא (ה) אי אשמעינן הא קמ"ל בהך קא אמרי רבנן משום דפירי עבידי דמרקבי וכיון דמרקבי לא משהו ליה אבל מעות דלא מרקבי אימא מודו ליה לרבי יהודה ואי אמר בהא קאמר רבי יהודה אבל בהך אימא מודה להו לרבנן: וצריכא: כשם שאמרו הפוגמת כתובתה [וכו'] וכן היתומים לא יפרעו: *ממאן אילימא מלוה, אבוהון שקיל בלא שבועה ואינהו בשבועה? הכי קאמר וכן היתומים מן היתומים לא יפרעו אלא בשבועה רב ושמואל דאמרי תרוייהו הלא שנו אלא שמת מלוה בחיי לוה אבל מת לוה בחיי מלוה כבר נתחייב מלוה לבני לוה שבועה ואין אדם מוריש שבועה לבניו, שלחוה קמיה דר' אלעזר מה טיבה שלחה להו יורשין נשבעין שבועת יורשין ונוטלין, שלחוה בימי רבי אמי *אמר כולי האי שלחי להו, ואזלי אי אשכחינן בה טעמא מי לא שלחינן להו? אלא אמר רבי אמי *הואיל ואתא לידן נימא בה מילתא: עמד בדין ומת, כבר נתחייב מלוה לבני לוה שבועה ואין אדם מוריש שבועה לבניו לא עמד בדין ומת, יורשין נשבעין שבועת יורשין ונוטלין מתקיף לה רב נחמן אטו בי דינא קא מחייבי ליה שבועה, מעידנא דשכיב לוה איחייב ליה מלוה לבני לוה שבועה, אלא אמר רב נחמן אי איתא לדרב ושמואל איתא אי ליתא ליתא, אלמא מספקא ליה, *והאמר רב יוסף בר מניומי בעדות זו דראש חודש דהוו להו תרי וחד ואין דבריו של אחד במקום שנים: וקל"ל כרב הונא דדייקא מתני' כוותיה ועוד רב חסדא תלמיד הוא לגבי רב הונא דגרסינן בפרק הדר עם הנכרי בחצר (דף סב:) אמר רב יוסף פעמא בכותתא בעאי מיניה דרב חסדא בשני דרב הונא ולא אורי לי: מתני' אמר להניני תן לי בדינר פירות ונתן לו אמר לו תן את הדינר כו'. משנתינו בשמדר החנוני הפירות לבעה"ב וא"ל תן לי את הדינר וא"ל נתתי לך ונתתו באנפלי שלך · וחזר החנוני ומסתרך

*נשבע בעל הבית · תימה דשבועת היסת לא ניתקנה אלא בימי רב נחמן כדמוכח לעיל (דף מו·) [בד"ה בדרבן וכו'] ואמאי נשבע ויש לומר דמיירי כגון שלא נתן לו עתה כלום ואומר כבר נתתיו לך קודם שעתה לי הפירות מקודם ועוד מפרש ר"ת דמיירי בריש"א שמדד החטוי פירות לכליו של בעל הבית ועודם ברשות חטוי ובסיפא נתן בעה"ב דינר בחטות ועדיין לא נטלו חטוי והוי חידוש שמוטלין בשבועה וכולה מתני' מיירי בנשבעין ונוטלין עד ואלו נשבעין שלא בעונה ונעמא דנשבעין ונוטלין קולחיל וילאו קלת מחזקת שכנגדם ונעמא דר' יהודה דאין חטוי מודד פירות אלא אם כן קבל הדינר ולוקח בעה"ב בלא שבועה וכן בנתן לו דינר בסיפא אמר רבי יהודה שלריך ליתן לו הפירות דדרכו ליקח דינר ולמדוד פירות דמיירי בחטוי שאין מקיף ולפי זה ס"ל בברייתא דבגמ' אמר ר' יהודה אימתי נחלקו חכמים עלי בזמן שהפירות לבורין ומונחין כו' אבל בזמן שהפשילן לאחוריו מודו לי דהמע"ה ולקשה דהאי אימתי לא הוי כשאר אימתי דאמרי' לעלמא דמפרש מילתא דת"ק בין בא לחלוק בין בא לפרש אבל לפי' הקונטרס הוי כשאר אימתי ולא תקשי הא דאמרי' עירובין (ל' פא:) בכל מקום שאמר רבי יהודה אימתי אינו אלא לפרש דברי חכמים והכא בא לחלוק דבכל הספרים גרסינן בפרק חלון (שם) שאמר ר' יהודה במשנה אבל אימתי דברייתא הוי שפיר לחלוק: *רבי יהודה אומר כל שהפירות בידו כו' · הא דלא קאמר ר' יהודה הכא אין דרך חטוי לתת פירות עד שיטול דינר כדאמר גבי שולחני משום דדרך חטוי להקוף אלא הכא אין לריכין באותו שאין דרכו להקוף ולקמן נמי לא שייך למימר כל שהאיסר בידו יהו על העליונה לפי שפעמים בעל הבית נותן איסר בפרוטות והתם לא שייך למימר כל שהאיסר כו' לכך תנא ליטנא דליכא למיטעי: שאמר

*אמר ר' אמי... אי איתא... אי ליתא... ואמר רב יוסף בר מניומי... דאמר אין דברי של אחד במקום שנים... אמר רב יוסף בר מניומי... מתניתין דקתני... מעות דלא מרקבי... אם לי

[מולין מט: סג:]

[עיין מז: כתובות קד: שם לי]

[עיין מז:]

[עיין מז: כתובות פח:]

* אם תאמרו (המלוה) הרי נשבע אם יהיו הלוה (בעודה) אינה אינה ד' הוא... אין אדם מוציא טלת...

* ואם אין אדם מוריש שבועה לבניו אם אינו לא אחד (המלוה) אין אין לקחי המלוה יכולים לישבע

* ולפי הנא לריל מאשלי ל"יוסף בר מניומי ל"יוסי הוא זה שאמר בארבע (מ"ה) יתלוקי

* וכבר הא חולק על רב ושמואל שטוברים אין נוגעים בלוה [ב"ק כ:]

** ולפי הנא לריל מאשלי ל"יוסף בר מניומי ל"יוסי הוא זה שאמר בארבע (מ"ה) יתלוקי

[עיין מז:]

[מחבר]

[מחבר]

[מחבר